

stupu podle zák. č. 274/1919 Sb. tak, jako kdyby byli nastoupili službu prvního dne měsíce následujícího po vykonání zkoušky dospělosti.

Z tohoto předpisu je zřejmo, že učitel nabývá právního nároku na zápočet let podle tohoto ustanovení a na doplatek služebních příjmů ze zápočtu let resultující teprve na základě zmíněné doložky na vysvědčení učitelské způsobilosti. Dokud připojení doložky na vysvědčení nebylo příslušným úřadem povoleno a dokud o tom učiteli nebylo učiněno sdělení, nelze mluvit o nároku učitele na zápočet let a na příslušný doplatek služebních příjmů.

Posoudí-li se podle tohoto právního stavu dnešní případ, dlužno dospěti k závěru, že st-l nabyl právního nároku na doplatek služebních příjmů, vyplývající ze zápočtu služebních let, teprve tehdy, když mu byl doručen výnos zšr-y v Brně ze 3. května 1923 o výjimečném povolení, aby na st-lově vysvědčení učitelské způsobilosti byla připojena doložka ve smyslu ustanovení § 7 zák. č. 470/1919 Sb., což se stalo podle tvrzení stížnosti, obsahem správních spisů nevyvráceného, dne 12. května 1923. Podal-li st-l žádost o započtení let a vyplacení doplatku služebních příjmů dne 9. března 1926, nelze uznati správným závěr žal. úřadu, že st-l nárok na doplatek služebních příjmů uplatnil po uplynutí doby 3 let od splatnosti tohoto doplatku, resp. od vzniku nároku na tento doplatek, a že tudíž nároku na doplatky služebních příjmů, připadajících za dobu před 1. dubnem 1923, st-l pozbyl.

Poněvadž pak tento závěr žal. úřadu spočívá na nesprávném použití ustanovení § 30 odst. 6 učit. zák., nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.036.

Učitelstvo. — Zaměstnanci veřejní: I. * Předpisy o srážkách z odpočivných a zaopatřovacích požitků z důvodů kumulace v §§ 17 a 21 zák. č. 286/1924 Sb. zůstaly nedotčeny platovým zákonem (č. 103/1926 Sb.). — II. * Státním odpočivným nebo zaopatřovacím požitkem podle ustanovení § 17 odst. 2 č. 1 zák. č. 286/1924 Sb. o kumulaci požitků jest rozuměti ve smyslu ustanovení § 21 téhož zák. také výchovné ve smyslu § 160 plat. zák. (č. 103/1926 Sb.).

(Nález ze dne 19. září 1935 č. 17.930/35.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 11.409/34.

Věc: Vojtěška F. v Ž. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o snížení zaopatřovacích požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem z 31. srpna 1932 vyměřila zšr v Brně st-lce, vdově po řídícím učiteli a učitelce ženských ručních prací, podle zák. ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z r. 1920 a učitel. zák. z 24. června 1926 č. 104 Sb. z mor.-slez. pensijního fondu učitelského od 1. srpna 1932 vdovskou pensi ročních 13.125 Kč, příspěvek na výchovu syna 2.625 Kč

a výchovné 1.800 Kč ročně. Poněvadž však st-lka jakožto učitelka ženských ručních prací pobírá ze zemského školního fondu slušné 7. platového stupně, snížila zšr podle ustanovení § 17 v souvislosti s §em 27 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. hořejší zaopatřovací požitky, které jsou menší, na polovinu (mimo vychovávací příspěvek).

V námitkách (označených jakožto rozklad) proti tomuto výnosu dovozovala st-lka z § 160 plat. zák., že výchovné nepodléhá snížení podle § 17 a § 27 zák. č. 286/1924 Sb. Zšr v Brně výnosem ze 14. listopadu 1932 námitkám nevyhověla z těchto důvodů: »Ustanovení zák. č. 286/1924 Sb. nebyla plat. zák. č. 103/26 Sb. ani učit. zák. č. 104/1926 Sb. zrušena ani změněna (viz § 214 plat. zák. a § 46 učit. zák.). Oba tyto zákony upravují sice a mění mimo jiné také některé dřívější předpisy o normálních nárocích státních zaměstnanců (učitelů) a pozůstalých po nich na zaopatření, nezabývají se však vůbec otázkou právního nároku na pensijní platy v případech kumulace požitků. Zůstávají proto předpisy o krácení pense při kumulaci požitků, obsažené v §§ 17—21 a 27 zák. č. 286/1924 Sb. i po 1. lednu 1926 dále v platnosti. Podle cit. předpisů, má-li někdo vedle nároku na státní (učitelské) zaopatřovací požitky ještě nárok na aktivní požitek státní nebo nestátní veřejný, snižuje se mu výplata státního (učitelského) zaopatřovacího požitku, je-li nižší, na polovinu (§ 17). Zaopatřovacími požitky rozumějí se tu požitky, které podle platných předpisů náležejí pozůstalým vdovám po státních zaměstnancích nebo učitelích (§ 21), t. j. vdovská pense a výchovné (dříve drahotní a dětské přídavky); jedině vychovávací příspěvek nepřichází tu v úvahu, poněvadž podle § 8 zák. č. 2/1920 Sb. je právním subjektem nároku na tento příspěvek dítě samo.«

Odvolání podané st-lkou z tohoto rozhodnutí zamítlo min. nař. výnosem z důvodů rozhodnutí první stolice.

Stížnost neuznal nss důvodnou.

Na sporu je otázka, podléhá-li výchovné snížení podle §§ 17 a 27 zák. č. 286/1924 Sb. St-lka dovozuje, že pod zákonný pojem odpočívných a zaopatřovacích požitků nespadá výchovné, opírajíc se o předpisy §§ 20 a 21 zák. č. 286/1924 Sb. a § 160 odst. 3 a 4 zák. č. 103/1926 Sb.

Nss dovodil již v nál. Boh. A 11.409/34, že odpočívnými a zaopatřovacími požitky, které náležejí podle příslušných pensijních (provisních), zaopatřovacích předpisů, jest v ustanovení §§ 20 a 21 zák. č. 286/1924 Sb. rozuměti též drahotní přídavky na děti ve smyslu ustanovení §§ 4, 5 a 10 zák. č. 394/1922 Sb. Nss neshledal důvodu, aby se odchýlil od právního názoru v tomto nálezu vysloveného, a co do odůvodnění odkazuje podle § 44 svého jedn. ř. na důvody cit. nál., které vzhledem k tomu, že podle svého účelu výchovné ve smyslu plat. a učit. zák. nastoupilo na místo dřívějších drahotních přídavek a přídavek na děti, přicházejí v úvahu také v případě st-lčině. Zbývá tedy ještě se zřetelem k námitkám stížnosti uvážiti spornou otázku s hlediska předpisů § 160 plat. zák. č. 103/1926 Sb.

Nss nemohl přisvědčiti názoru stížnosti, že předpisy §§ 17 a 27 zák. č. 286/1924 Sb. byly zrušeny ustanoveními § 160 plat. zák. Opak plyne

nejen z ustanovení § 214 plat. zák. a § 46 učit. zák. č. 104/1926 Sb., kde ve výpočtu zrušených norem není zák. č. 286/1924 Sb. vůbec uveden a z předpisu § 153 plat. zák. v souvislosti s předpisem § 32 učit. zák., podle něhož zůstaly v platnosti dosavadní předpisy o odpočivných a zaopatřovacích požitcích se změnami, obsaženými v šesté části plat. zák. a se změnami, které se jinak z tohoto zák. podávají, nýbrž i z předpisu § 162 plat. zák., kde se výslovně stanoví výjimka z ustanovení § 17 zák. č. 286/24 Sb.; počítá se tudíž s tímto předpisem jako s normou, platnou i za účinnosti plat. zák. Rovněž zák. z 28. prosince 1932 č. 204 Sb. v § 20 vychází z předpokladu, že předpisy §§ 17 a 21 zák. č. 286/1924 Sb. jsou dosud platnými právními normami.

Jest tudíž uznati přípustným, aby bylo použito předpisu § 17 zák. č. 286/24 Sb. o kumulaci požitků i u těch zaměstnanců a jich příslušníků, jimž bylo přiznáno výslužné již za účinnosti a se zřetelem k předpisům zák. plat. č. 103/26 Sb., resp. zák. učit. č. 104/1926 Sb.

Plyne-li však z předpisu § 21 odst. 1 č. 1 zák. č. 286/1924 Sb., že slovy »odpočivné a zaopatřovací požitky« v § 17 zák. č. 286/24 Sb. »jest rozuměti požitky, které náležejí podle příslušných pensijních (provisních) předpisů«, pak dlužno k těmto požitkům počítati také výchovné ve smyslu ustanovení § 160 plat. zák., neboť předpis ten jest zařazen v VI. části plat. zák. nadepsané »Ustanovení o odpočivných a zaopatřovacích platech«, tedy mezi předpisy pensijní, jaké má na mysli ustanovení § 17 zák. č. 286/24 Sb.

Dlužno-li výchovné podle § 160 plat. zák. zahrnouti mezi odpočivné a zaopatřovací požitky, pak podléhá toto výchovné snížení podle §§ 17 a 27 zák. č. 286/24 Sb. a netvrdí-li stížnost, že by jinak nebyly v daném případě splněny předpoklady pro použití cit. ustanovení zák. č. 286/1924 Sb., nelze uznati, že nař. rozhodnutím byla st-lka proti-zákonně zkrácena ve svých subj. právech.

Č. 12.037.

Pojištění pensijní: Pojistná povinnost obecního výběrčího tržních poplatků?

(Nález ze dne 20. září 1935 č. 17.858/35.)

V ě c: Město P. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 23. září 1931 prohlásila úřadovna A Všeobecného pensijního ústavu v Brně Tomáše L. v jeho zaměstnání výběrčího u stěžujícího si města za podrobena pensijnímu pojištění od 20. listopadu 1918.

K odvolání stěžujícího si města byl tento výměr zrušen rozhodnutím zem. úřadu v Brně z 26. února 1932, v němž bylo vysloveno, že Tomáš L. v zaměstnání jako výběrčí tržních poplatků pojistné pensijní povinnosti nepodléhá.